

Slikar Nebojša Đuranović (1968. u Beogradu) diplomirao je na Fakultetu primenjenih umetnosti i dizajna (grafika knjige) u Beogradu.

Slike Nebojše Đuranovića izlagane su u celom svetu, na petnaestak samostalnih i nebrojano grupnih izložbi. U početku umetničke karijere bavio se isključivo crtežom. Jedan je od onih stvaraoca, iako klasičan u izrazu, koji neposredno komunicira sa delima evropskih majstora različitih umetničkih škola, koji u svoj rad unosi savremenost i autentičnost, shodno prostoru i vremenu u kome deluje, gradeći na taj način veze sa identitetom sopstvenog izraza. Korišćenje tradicionalnih vrednosti uklopljenih u savremene tokove, kao vid dijaloga između poznatog i autentičnog i imanentnog autoru, za ishodište imaju slobodu razmišljanja i rasuđivanja.

Posebna oblast njegovog rada je figurativno slikarstvo gde do punog izraza dolazi njegov osećaj za kompoziciju, boju, svetlost i likovnost. Najbolje se oseća dok slika ljudske figure, zbog njihove lepote. U poslednje vreme najčešće slika ženski akt jer smatra da je žena, trudeći se da postane još lepšom, pametnijom, boljom, izgubila istinsku, unutrašnju lepotu, i takmiči se sa muškarcima, što smatra nepotrebnim. Umetnik, slikajući ih, teži da povrati njihovu žensku suštinu. Zbog toga slika uglavnom njemu poznate modele, jer samo na taj način može da prodre u njihove karaktere i prikaže suštinu. Simptomačično je da je većina tih aktova okrenuto ka unutra, sebi, što je odraz stvarnosti. Najglavavajući je na ovaj način autor želi da je promeni. Mada su mu uzor slikari ranijih epoha, svaki posmatrač može na prvi pogled da shvati, da je rad nastao iz kičice majstora XXI veka. Slikom ne teži da očara i začara već ubedi posmatrača, sve ostalo je manje bitno. Za njega je umetnost blagoslov, a sebe smatra povlašćenim jer može pristojno da živi od onoga što bi radio i da ga niko za to ne plaća.

- Možete da pokušate negde da idete. Nije to loše, ako nemate baš jasnu ideju o tome. Ali, ljudi rade onako kako se uglavnom i ponašaju - bez jasne ideje, pa lutaju - kaže autor i dodaje da savremeno srpsko slikarstvo vodi borbu sa jednim parakdosom: da je svojevremeno imalo slikare koji nisu bili „svetski nivo“, ali su to radili na poseban način, a sada ima jednu čitavu plejadu sjajnih umetnika ali, koji dosta liče jednu na druge ili na nešto što se dešava u svetu.

Godinama unazad, ovaj umetnik je svoj talenat raspodelio i na muzičku sferu. Sarađivao je sa mnogim domaćim bendovima, a jedan od njih je „Generacija 5“. Muzičar Nebojša Đuranović boji svoja platna tonovima muzičke lestvice, a sam autor slikarstvo, kao i muziku, smatra „kraljevskom“ umetnošću. Svoje muzičke fantazije verno prenosi na platno, muzičke note zamenjuje bojama. Njegove slike, neki bi rekli „pevaju“, znalci kažu, da ih nazivaju obojenom istinom.

- Već godinama se paralelno bavim i muzikom, ali mi profesija slikara ne daje dovoljno prostora da se više posvetim muzici. Baveći se muzikom slikam, slikajući stvaram muziku. Boja

u muzici se iskazuje notama, a u slikarstvu, pojam tonska skala svetla se odnosi na postepene prelaze između svetlosti i senke. To je jedna identična priča i sposobnost da sliku odredite muzikom, a muziku slikom. Ponekad inspiraciju nalazim u slici, nekada u muzici. U mojoj Slikarskoj monografiji "Hronika tela", nalaze se stihovi mojih pesama koji će se naći na CD-u (u pripremi), neke moje slike nose nazive tih pesama. Ne mogu tačno odrediti kada i razlog zbog čega me je nešto isprovociralo na nove veze i stvaranje. To se jednostavno desi - objašnjava naš sagovornik, koji je sa devetoro kolega bio učesnik poslednje u nizu likovnih kolonija, koje tradicionalno organizuje porodica Miljević iz Starih Ledinaca, i njome bio oduševljen. Po njegovim rečima ekipa, sazvana od strane akademskog umetnika iz Novog Sada, Branislava Boškovića, bila je više nego pristojna i sponatano učestvovala da njena integralna verzija ostavi izuzetno snažan utisak na njega i želeo bi da ponovo bude pozvan.